

Szószerk – Úrasztala – Szerartások

DR. SZABÓ ÁRPÁD

ISTEN ÖRÖK, ÉS AJÁNDÉKA, AZ ÉLET IS¹

*„Isten örök életet adott nekünk és ez az élet az ő Fiában van.”
(1Jn 5,11)*

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvéreim!

Húsvét ünnepeát akarjuk megszentelni istentiszteletünkkel. Azért vagyunk együtt, mert ma „a reményt választottuk a félelem helyett!” Nagypénteken mintegy örökérvényű tényként énekeltük: „Elborult a nap az égen, / itt maradt az árny s a szégyen.” Az emberi tehetetlenség szégyene, hogy néha úgy látszik, a halál erősebb még a legigazabb életnél is, győzedelmeskedik felette.

De íme, most húsvétkor nemcsak a megújuló természet tavaszi virágözöne űzi el szégyenünk és félelmünk felhőit, hanem Isten valláserkölcsi világrendjének törvényei is működésbe jönnek s azt a vigasztaló és bátorító üzenetet hordozzák, hogy Isten nem engedi az elmúlás, a kereszt szenvedését diadalmaskodni az élet felett. Ma már örömteli szívvel énekelhettük: „Istenünknek áldott Fia, / félelmed sír elrontotta, / a sírhanton győzedelmet, / s a halálom diadalt vett.” Dicsérjétek az Urat! Örvendjétek! – hangzik a reménység biztatása.

De honnan ez a győzelmes lelkesedés? Onnan, hogy a kereszténység valóban a győzelem vallása. Benne a szeretet legyőzte a gyűlöletet, a hit a hitetlenség tagadását, a jószág a bűnt, és – ami minket a legnagyobb örömmel tölt el – az élet legyőzte a halált!

Ezért a húsvéti örömmüzenet: „Isten örök életet adott nekünk és ez az élet az ő Fiában van.”

Hogy mindnyájan meghalunk, afelől nincs nézeteltérés az emberek között, elfogadják a halál tényét magát, csak hogy mi jön azután, a felett indul meg a

¹ Elhangzott a kolozsvári belvárosi templomban 2009 húsvétján.

vita. Böcklinnek, az ismert svájci festőnek híres képe a *Halálsziget*, amelyet valóban az emberi szomorúság és fájdalom legmélyéről kevert színekkel festett meg, de mégis úgy érezni, hogy a kép – minden művészi értéke ellenére is – befejezetlen, valami hiányzik róla. Az, hogy mi van a sziget barlangjainak a szája mögött, amelyek elnyelik a halottakat, mi vár rájuk a halál után? És itt mutatkozik meg a kereszténység óriási fölénye, amikor diadalmas bizonyossággal hirdeti, hogy a szomorú Halálsziget mögött az örök élet óceánja vár!

Ugyanezt a gondolatot megragadó szépséggel fejezi ki Olosz Lajos erdélyi költőnk:

„És mielőtt a halál sűrgetőn
kezét vállamra fogja tenni:
diadalmasan és megnyugodva és kacagva
megmondom Nektek,
hogy Sampierdarenánál
tündöklő napba, öröktavasba,
kékellő égbe, zúgó tengerre,
virágok közé, illatárba bukott ki velünk
az utolsó alagútból a gyorsvonat.”

Ezért valljuk mi is túláradó örömmel húsvéti hitünk foglalátát Hitvallásunk befejező tételében: „Hiszem az örök életet!” Örök élet! Hallatlan ígélet! Elképzelhetetlen remény! Mennyi biztatás, mennyi vigasztalás, mennyi életerő és lendület sugárzik ki hitünkéből. Ez a mondat nemcsak befejezése és koronája hitünknek, hanem alapja és oszlopa is, hiszen ebben a diadalmas bizakodásban mutatkozik meg unitárius keresztény hitünk és életfelfogásunk

De nézzük csak, Kedves Testvéreim, mire alapozzuk örömteli hitünket? Erre adja meg a választ mai alapgondolatunk, a húsvéti örömmüzenet: „Isten örök életet adott nekünk és ez az élet az ő Fiában van.”

Először tehát arra az evangéliumra építünk, amelyben Jézus nemcsak tanította, hanem Istennel megvalósított szeretetközösségében élte is ezt a hitet, mert vallotta, hogy „az Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké” (Mt 22,32).

Jézus így jelölte meg tanításának célját: „hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne” (Jn 3,15). Ez tudatosult tanítványaikban is, amikor életük kérdésekkel terhes időszakában Jézushoz fordultak hitük megerősítéséért: „Uram kihez mehetnénk? Örök élet beszéde van nálad” (Jn 6,68). Mintegy válaszként hangzott Jézus bizonyágtétele: „Én élek, s ti is élni fogtok” (Jn 14,19). Ő azonban nem elsősorban a jelen életre gondolt, jóllehet nála a szeretetben a jelen végtelen és

örökkévaló dimenziót kapott, mert Isten lényegét s a világra kiáradó lelkét találta és élte meg a szeretetben. Ezért adta feltételként: „Aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké” (1Jn 2,17).

Istenben nemcsak a világ teremtőjét ismerte meg, hanem a gondviselés világot átölelő művében a szerető Atyát is. Aki az embert gyermekének tekinti, felruházza és táplálja, s személyválogatás nélkül árasztja napjának fényét, esőcseppjeinek áldását mindenkire, jókra és rosszakra egyaránt. Jézus az emberi élet célját Isten és az embertárs szeretetében jelölte meg.

Másodszor arra, hogy ezt a hitet maga Isten teszi számunkra vigasztalóvá és reményteljessé éppen az által, hogy az ő valóságos élete és gondviselő szeretete biztosítékként áll előttünk. Ha van Isten, kell lennie örök életnek, mert ezt az életet egyformán megköveteli Isten igazságossága, jósága és szeretete.

1. Mindenekelőtt Istent mindenben igazolni fogja az örök élet s annak igazságszolgáltatása. Itt a földön olyan vakmerők a bűnösök, olyan kihívó bátorsággal tapossák lábbal Isten törvényeit és akaratát, hogy a jók, a tisztességesek akárhányszor kifakadnak: Uram, hát még ezt is elnézed?! Kell hát lennie örök életnek, ahol a megsértett Isten igazsága és felsége elégtételt nyer, ahol mindenki tapasztalni fogja, hogy Isten ellen büntetlenül lázadni nem lehet.

De az örök életben fog megmutatkozni az isteni gondviselés mindent a legjobban elrendező bölcsessége is. A földi élet zűrzavaros és fájdalmas történéseiben olyan nehéz észrevennünk a gondviselés útjait. Olyan sokan vannak, akik zugolódnak Isten tervei és törvényei ellen, mert a világ, s közelebbről életünk eseményeiben csak összevisszaságot látnak, mint amikor valaki egy nagy perzsa-szőnyeget a visszajáról néz. Kell tehát örök életnek lennie, ahonnan a világtörténelem nagy szőnyegének nem a visszaját látjuk – amint ebben a földi életben történt vagy történik –, hanem a színét, a színek összhangját. És akkor alázatos hódolattal vesszük majd észre a mindent legjobban intéző és mindenben javunkat akaró isteni gondviselés fenséges terveit, amelyeket az ő igazsága táplál és határoz meg.

2. De éppen így megköveteli az örök életet Isten jósága is. Nincs örök élet? Akkor az Isten nem jóságos, szerető Atyánk! Hát csak azért teremtette volna az embert, hogy szerencsétlenné tegye, s odadobja a megsemmisítő elmúlásnak?!

Mennyit szenved az ember, többet, mint bármelyik más élőlény a világon. Más élőlény is meghal, de nem tudja előre, mint az ember, aki a halál tudatával él. És ami még szörnyűbb, itt vannak lelki szenvedéseink, a gondok, a szomorúság, mikor mások – szeretteink – szenvednek vagy meghalnak, és nem tudunk rajtuk segíteni. És hogy teljesebb legyen keserűségünk: az ember szenved, pedig nem szenvedésre született, hanem öröme. Ha tehát hiszek Istenben, kell hinnem az

örök életben is! Mert az Isten oltotta belénk ezt az itt ki nem elégíthető vágyat, amely folyton kiáltja bennünk: Élni! Élni! És nem meghalni!

Mint ég bennünk a vágy a tökéletes boldogság után – és ebben a földi életben nem lehet megtalálni. Béke után vágyunk, és nincs béke; nyugalom után és nincs nyugalom. Mennyit tervezünk és mennyit remélünk – és soha nem megy teljesedésbe.

Uram, ha soha nem láthatlak téged, miért engedted, hogy megismerjelek, miért teremtettél a szívemben olyan úrt, amit nem tud kitölteni senki és semmi a világon, csak Te magad, örök Isten?! De én hiszem, hogy Isten nem ültetett lelkembe csalóka képeket. Hiszem, hogy a csalódáson és szenvedésen át is örök életre vezet, mert Isten végtelenül jó, gyermeki bizalommal vallhatjuk őt, gondviselő jó Atyánknak.

3. Amilyen bizonyos, hogy van Isten és hogy „az Isten szeretet”, éppen olyan bizonyos, hogy van örök élet. Honnan jöttünk, hová megyünk, miért élünk, s ha meghalunk, mi lesz velünk? A kérdésre más választ adni nem lehet, csak ezt: Isten hívott életre, ő szabja meg sorsunk, jövődönk. Isten az embert szeretetének tárgyául teremtette. Azt akarta, hogy teremtményei között legyen egy, aki-ben szeretete nemcsak nyilvánvalóvá, hanem tudatossá is válik, és aki legalább részben viszonzni is tudja azt. Mi tehát Isten szeretetének tényeként születünk és élünk. Az Ő gyermekei vagyunk.

Az azonban bizonyos, hogy Isten nem azért szeret, mintha mi arra különös érdemet szereztünk volna. Ha teljes szívünkéből, teljes lelkünkéből és minden erőnkéből szeretjük is őt, ez csak azért van, mert Isten előbb szeretett minket és szívünkben szeretetet ébresztett. Lehetetlen azonban elképzelni, hogy Isten szeretete csak a sírig tartana, s a test halálának pillanatában örökre megszakadna. Lehetetlen azt képzelni, hogy Isten az emberi lelket, amely az ő lelkéből való lélek, csak addig szerese, amíg testben él, s azután elveszni engedje. Lehetetlen elképzelni, hogy azt a lelki közösséget, amely így Isten, mint Atyánk között és köztünk fennáll, és amelyet jótetszése szerint ő maga létesített, a halál valaha is megszakíthatná.

A jó Isten szeretete mindennél erősebb bizonyíték az örök élet mellett. Hiszem az örök életet, mert hiszem, hogy Isten szeretet s az örök élet az ő szeretetének legnagyobb ajándéka.

A húsvéti hit cselekvésre készítet, állandó alkotásra sarkall! Mit kell tennünk, mi a mi húsvéti életprogramunk? A választ Mécs László adja meg szép versében, amelyben megkérdezte a madarakat, virágokat, folyókat, viharokat, kacagó tavaszokat, jégpáncélos teleket, bölcseleteket, eszméket és vallásokat az élet értelméről, s azok mind azt válaszolták: „Azért jöttünk, hogy továtúnjunk.” „Mi vár itt

reám? – kérdezi önmagától –, mi létünk célja?” És a válasz: „Az elmúlás tengere felett arany-hidat verek Ahhoz, aki nem jött és nem megy, aki nem volt és nem lesz, Aki Van!”

Induljunk hát mi is, s kezdjük el verni életünk arany-hídját húsvéti hitünk, de egész életünk programjaként, s a híd pilléreként álljon ott a mi örvendező, diadalmas unitárius keresztény hitünk: Hiszek Istenben! Hiszem az örök életet! Ámen.

SZÁSZ FERENC

EVANGÉLIUMI KORRUPCIÓ

Lk 16,1-12

Nem sokkal ezelőtt a megbotránkoztatásról, a botránnyról prédikáltam¹, és hála Istennek senki sem botránkozott meg, sőt, olyan is akadt, aki jelezte, jó néven vette beszédem aktualitását. Annyira jól esett a burkolt dicséret, hogy elkezdtem töprengeni azon, mi is az, ami leginkább foglalkoztatja a jelen közvéleményt. Tévé, újság, internet, egyéb hírforrások: nem kellett sokat vizsgálnom, egyből kiviláglott, hogy a legtöbbször leginkább a korrupció kérdése foglalkoztatja. Ki, mikor, hányszor, kikkel került meg a törvényesség, csalt, lopott, sikkasztott – és főleg mennyit? Napi beszédtema, mint ahogy az az általános következtetés is, hogy mindez azért burjánzott el ennyire, mert senkit sem vonnak felelősségre: ha néha-néha be is indul egy-egy kivizsgálás és büntető eljárás, a börtönök kapuja sarkig nyitva! Lassan mi is besétálnánk rajtuk, hogy 50–60 ezer euróért leüljük a magunk egy-két évét, s azután életünk végéig élvezzük tisztességtelenségünk gyümölcsseit.

Bizony, azt hiszem, a botránnyok között a korrupciós botránnyok állnak az első helyen, s ezért sietek megnyugtani, ha háborognátok, hogy korrupció a Bibliában is van, sőt a hamis sáfár jézusi példázata akár a korrupció iskolapéldájául is szolgálhat(na).

Miről is szól történetünk?

¹ Lásd a Keresztény Magvető 2009/1. számának 129–134. oldalain.